

Arrest

nr. 183 608 van 9 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 6 oktober 2016 met nr. 175 888 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat R. JEENINGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2002 werd aan verzoekster een visum kort verblijf (type C) toegekend.

1.2. Op 25 november 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 14 december 2010 nam de verwerende partij de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.4. Op 3 februari 2012 heeft de verwerende partij de in punt 1.3. bedoelde beslissing ingetrokken, dit n.a.v. een ingesteld beroep bij de Raad.

1.5. Op 3 februari 2012 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.6. Bij arrestnr. 148 323 van 23 juni 2015 werd de in punt 1.6. bedoelde beslissing vernietigd.

1.7. Op 10 september 2015 treft de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"NIEUWE BESLISSING INZAKE DE AANVRAAG ART. 9BIS d.d. 25.11.2009 NAAR AANLEIDING VAN EEN VERNIETIGINGSARREST VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN d.d. 23.06.2015.

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2009 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt attesten voor waaruit blijkt dat zij van 2005 tot 2008 cursussen Nederlands heeft gevolgd. Echter, dit volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Betrokkene verblijft, volgens eigen verklaringen sinds 29.01.2003 in België. Toch is het pas op 31.01.2005 dat zij Nederlandse lessen begin te volgen. Ook is uit de attesten niet uit te maken in welke graad zij deze Nederlandse lessen heeft afgelegd en of zij enige vorderingen heeft gemaakt. Betrokkene legt bovendien geen attesten van na 2008 voor. Ook legt betrokkene geen enkel ander document van integratie voor. Zo toont betrokkene niet aan dat zij b.v. eventueel zou deelgenomen hebben aan het sociaal leven, dat zij actief naar werk heeft gezocht, dat zij haar inburgeringsattest behaalde, e.d.. Het voorleggen van attesten waaruit blijkt dat zij enkel Nederlandse lessen heeft gevolgd, is niet voldoende om te kunnen spreken van een uitgesproken wil tot integratie.

Wat het voorleggen van de medische attesten betreft, dient er opgemerkt te worden dat deze attesten allen dateren van 2007. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij momenteel nog steeds medische problemen zou hebben waardoor ook dit element niet kan weerhouden worden. Bovendien wekt betrokkene de indruk dat zij deze attesten enkel voorlegt om haar verblijf in die periode aan te tonen.

Verder beweert betrokkene dat zij bij haar zus, mevrouw [A.F.], inwoont op hetzelfde adres. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat uit het rijksregister van haar zus blijkt dat zij sinds 15.04.2011 op een ander adres verblijft dan betrokkene. Betrokkene verbleef in die periode nog steeds op hoger vermeld – adres aangezien zij op 05.03.2012 de vorige (vernietigde) ongegronde beslissing betekende. De gemeente heeft dus de oproepingsbrief naar hoger vermeld adres verstuurd en betrokkene heeft aan de oproeping gevolgd gegeven, dus heeft zij deze oproepingsbrief ook daadwerkelijk ontvangen.

Volledigheidshalve dient er eveneens het volgende opgemerkt te worden; de stukken met betrekking tot haar integratie die betrokkene voorlegt dateren van 2009. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij

zich tot op heden verder heeft geïntegreerd. Verder blijkt uit het administratief dossier dat er op 11.07.2012 door de wijkagent van Antwerpen een negatieve woonstcontrole werd opgesteld. Betrokkene heeft eveneens nagelaten om haar huidige verblijfplaats aan de bevoegde instanties te laten weten. Vermits betrokkene nagelaten heeft om haar dossier te actualiseren en zij niet aan haar verplichting voldeed om haar huidige verblijfplaats aan de bevoegde instanties te laten weten, kunnen we afleiden dat betrokkene een manifest gebrek aan belang vertoont voor haar regularisatieaanvraag.

Tot slot, de advocate van betrokkene haalt tevens aan dat haar cliënte wenst om gehoord te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Ten eerste,

Dat eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat gedaagde een juridische fout heeft begaan door het in leven roepen van de instructie van 19.07.2009. Zoals zij zelf stelt in de bestreden beslissing werd deze instructie vernietigd door de Raad van State. Dat deze fout geenszins aan verzoekster verweten kan worden.

Ten tweede heeft gedaagde een tweede fout begaan door verzoekster bijna vijf jaar te doen wachten op een beslissing inzake haar aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat beide fouten tot gevolg hebben dat ten eerste verzoekster gedurende lange tijd voorgespiegeld is geweest een kans op een beperkt verblijf te bekomen te hebben gehad.

In casu is er al in november 2009, dat is bijna vijf jaar geleden, een aanvraag tot humanitaire regularisatie in gediend.

Op dat moment was verzoekster al bijna 7 jaar in België en al zeer geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Momenteel staan we 6 jaar verder; vanzelfsprekend is mevrouw nog verder geïntegreerd; de tijd heeft niet stilgestaan en mevrouw evenmin.

Ironisch genoeg is het deze lange periode die inmiddels is verstreken die wordt aangehaald om aan te tonen dat verzoekster niet voldoende geïntegreerd zou zijn.

Zo staat er in de bestreden beslissing met betrekking tot de kennis van de Nederlandse taal te lezen dat “Betrokkene legt bovendien geen attesten van na 2008 voor”. Gezien het feit dat de aanvraag werd ingediend in 2009, is het de logica zelve dat er geen attesten van 2008 tot heden werden voorgelegd.

Hetzelfde geldt voor de zinsnede: “Volligheidshalve dient er eveneens het volgende opgemerkt te worden; de stukken met betrekking tot haar integratie die betrokkene voorlegt dateren van 2009. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij zich tot op heden verder heeft geïntegreerd”.

Ook wordt verzoekster verweten dat zij zou hebben beweerd dat zij samen met haar zus op hetzelfde adres woont. Nogmaals, verzoekster verklaarde dit in haar aanvraag in 2009. Dat de zus van verzoekster in 2011 zou gaan verhuizen was haar toen nog onbekend.

Dat verwerende partij blijkbaar van verzoekster verlangt dat zij hen gedurende de vijf jaar die het behandelen van de aanvraag tot humanitaire regularisatie in beslag neemt, constant extra bewijsmiddelen aanlevert.

Dat dit niet de normale gang van zaken is.

Dat bovendien de advocate van verzoekster, zoals in de bestreden beslissing ook wordt bevestigd, heeft verzocht om verzoekster te horen teneinde de argumenten te kunnen toelichten en actualiseren.

Op dit verzoek is verwerende partij helaas niet ingegaan.

Het verbaast verzoekster dan ook dat er nu wordt gesteld dat er geen actuele informatie werd voorgelegd.

Dat dit een grove schending is van de motiveringsplicht.

Ten tweede,

Dat verzoekster ook meent dat het vertrouwensbeginsel in deze werd geschonden.

Immers, aan haar werd voorgespiegeld dat de instructie van 19.11.2009 zou worden toegepast quod non.

Dat het vertrouwensbeginsel volgens het Hof van Cassatie ook contra legem kan worden ingeroepen.

Dat voorbeelden hiervan kunnen gevonden in de rechtspraak rond fiscaliteit¹. Dat het Hof van Cassatie deze rechtspraak verder verfijnde en stelde dat in regel de gedragslijn van een overheid en de rechtmatige verwachtingen die zij heeft gecreëerd dient te eerbiedigen. Het legaliteitsbeginsel zal vooral spelen wanneer er derde partijen zouden betrokken zijn.

Dat verzoekster meent dat de instructie dan ook in onderhavig geval dient te worden toegepast.

Ten derde,

Dat art. 74/13 van de Vw een omzetting betreft van art. 5 van de Richtlijn 2008/115.

Dat art. 6.4 van Richtlijn 2008/115 het volgende stelt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf”.

Dat verzoekster meent dat sinds de inwerkingtreding van Richtlijn 2008/115, art. 9bis van de Vreemdelingenwet en meer bepaald de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden veel ruimer dient te worden geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te zijn met art. 6.4 van de Richtlijn.

Immers de Richtlijn voorziet de aflevering van een verblijfsvergunning in geval van schrijnende, humanitaire gevallen en zelfs andere redenen.

Dat verzoekster van mening is dat de instructies van 19 juli 2009 dan ook duidelijk in de lijn van de art. 6.4 van Richtlijn 2008/115 en dat de vernietiging van de instructie an sich niet verbiedt om ze toe te passen in het licht van art. 6.4 van Richtlijn 2008/115.

Dat bovendien bij uitbreiding verzoekster meent dat gedaagde de aanvraag gegrond had moeten verklaren gezien zij zich duidelijk in een schrijnende situatie bevinden.

Dat verzoekster meent dat voor zover de Raad niet zou aannemen dat art. 6.4 van de Richtlijn niet geïncorporeerd werd in art. 9bis van de Vreemdelingenwet de Richtlijn onvolledig werd omgezet en deze bepaling rechtstreekse werking heeft.

Dat in zulks geval gedaagde faalt in haar motivering door niet aan te duiden waarom zij niet van mening is dat verzoekers geval schrijnend is temeer gezien het bovenstaande.

Dat om deze redenen de voormelde bepalingen geschonden werden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd.

2.2. Verzoekster kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Immers betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel waarop voormelde bepaling betrekking heeft. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat verwerende partij van oordeel is dat er geen redenen zijn om verzoekster te machtigen tot een verblijf in het Rijk.

2.6. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Enkel als die op kennelijk onredelijke wijze wordt ingevuld kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.7. Verwerende partij stelt in de aanhef van de bestreden beslissing, *“Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

De Raad kan dit niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Voor zover het betoog van verzoekster tot doel heeft alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, dient de Raad op te merken dat dit geen dienstig betoog is. De Raad kan niet toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.8. Verzoekende partij stelt dat ze niet moet opdraaien voor de fout die verwerende partij destijds heeft gemaakt door het uitvaardigen van de instructie van 19 juli 2009, maar de Raad ziet niet in welk nadeel zij daarvan heeft ondervonden, nu haar aanvraag om verblijfsmachtiging werd beoordeeld door de

verwerende partij aan de hand van haar discretionaire bevoegdheid zoals het wettelijk vereist is. Verwerende partij stelt nergens in de bestreden beslissing dan aangezien de instructie is vernietigd, verzoeksters verblijfsaanvraag die op grond hiervan werd ingediend, niet behandeld wordt.

2.9. Waar verzoekende partij opwerpt dat ze bijna vijf jaar heeft moeten wachten op een beslissing, dient de Raad op te merken dat uit het gestelde in punt 1 blijkt dat de verwerende partij oorspronkelijk binnen afgerond een jaar een beslissing had getroffen nadat verzoekster de in punt 1.2. bedoelde aanvraag had ingediend. Het hobbelig parcours achteraf is te wijten aan een intrekkingbeslissing en een vernietigingsarrest van de Raad, wat verzoekster geen nadeel kan berokkenen. In dit verband kan de verwerende partij ook geen getalm worden aangewreven. Immers neemt de verwerende partij op de dag dat ze een intrekkingbeslissing treft, tevens een nieuwe beslissing en treft ze binnen de drie maanden na het in punt 1.6. bedoelde vernietigingsarrest van de Raad een nieuwe beslissing. Verzoekende partij heeft bovendien geen belang bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing, die haar verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekster zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

2.10. Er is derhalve geen sprake van grove fouten in hoofde van de verwerende partij.

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 november 2009 met behulp van een "typeformulier regularisatie" een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. In deze verblijfsaanvraag heeft zij zich beroepen op haar langdurig verblijf en haar duurzame lokale verankering in België. Verzoekster drukte in haar aanvraag haar wens uit zich zo snel mogelijk verder te integreren in de Belgische samenleving, waar zij een nieuwe thuis heeft gevonden. Met betrekking tot haar langdurig verblijf legde verzoekster stukken over waaruit dient te blijken dat zij in 2004 een intakegesprek had bij Open School en daar in 2005 lessen volgde, en in 2005 en 2007 verschillende keren op consultatie kwam bij dokter A.A. te Borgerhout. Haar integratie en lokale verankering wenste zij aan te tonen op basis van haar zeer langdurig verblijf, met getuigschriften van bijgewoonde Nederlandse lessen en aan de hand van het feit dat zij bij haar zus op hetzelfde adres woont.

2.12. Verzoekster kan echter niet onwetend zijn van het feit dat haar in punt 1.2 bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging tot twee keer toe terug hangende is geweest, dit na een intrekkingbeslissing van de verwerende partij en een vernietigingsarrest van de Raad. Het administratief dossier bevat echter geen aanvullingen van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag waarbij verzoekster aantoonde zich verder te blijven integreren in België. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij erover valt dat verzoekster geen enkel attest voorlegt over haar kennis van het Nederlands dat dateert van na 2008 en evenmin enig ander document voorlegt inzake haar integratie ten bewijze dat zij *"b.v. eventueel zou deelgenomen hebben aan het sociaal leven, dat zij actief naar werk heeft gezocht, dat zij haar inburgeringsattest behaalde, e.d."* en finaal oordeelt, *"Het voorleggen van attesten waaruit blijkt dat zij enkel Nederlandse lessen heeft gevolgd, is niet voldoende om te kunnen spreken van een uitgesproken wil tot integratie."*

2.13. Verzoekster kan deze lacune niet dienstig opvullen door in haar verzoekschrift te poneren, *"vanzelfsprekend is mevrouw nog verder geïntegreerd; de tijd heeft niet stilgestaan en mevrouw evenmin"* en het ironisch te vinden dat het *"deze lange periode die inmiddels is verstreken die wordt aangehaald om aan te tonen dan verzoekster niet voldoende geïntegreerd zou zijn"*. Verzoekster is verder van oordeel, *"Gezien het feit dat de aanvraag werd ingediend in 2009, is het de logica zelve dat er geen attesten van 2008 tot heden werden voorgelegd. Hetzelfde geldt voor de zinsnede: 'Volledigheidshalve dient er eveneens het volgende opgemerkt te worden; de stukken met betrekking tot haar integratie die betrokkene voorlegt dateren van 2009. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij zich tot op heden verder heeft geïntegreerd'"* maar zij geeft geen uitleg waarom ze niet in staat was haar in punt 1.2 bedoelde aanvraag te actualiseren met bijkomende stukken aangaande haar verdere integratie in België. Deze beoordeling dringt zich des te meer op aangezien in se ter beoordeling door de verwerende partij niet meer voorlag dan getuigschriften van bijgewoonde Nederlandse lessen tussen 2005 en 2008 en een bewijs dat verzoekster woonachtig is op hetzelfde adres als haar zus. Verzoekster kan bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij, nadat ze zelf tot de vaststelling komt dat verzoekster niet meer samenwoont met haar zus, haar enkel op basis van bijgewoonde Nederlandse lessen tussen 2005 en 2008 zou machtigen tot een verblijf. Van een aanvrager om een verblijfsmachtiging op grond van humanitaire redenen die prat gaat op een duurzame lokale verankering in België en de wens heeft uitgedrukt in haar aanvraag om verblijfsmachtiging om zich zo snel mogelijk

verder te integreren in de Belgische samenleving, kan verwacht worden dat zij een blijvende belangstelling aan de dag legt voor haar procedure en aan de verwerende partij stukken blijft sturen die haar verdergaande integratie aantonen. Dat verzoekster dit niet de normale gang van zaken vindt volstaat niet om de bestreden beslissing als kennelijk onredelijk te bestempelen. Dit standpunt van verzoekster klemmt des te meer omdat in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag nog kan gelezen worden, *“Verzoekster houdt zich het recht voor om in de loop van de procedure bijkomende elementen in te roepen om de bijzondere omstandigheden bijkomend en meer gedetailleerd aan te tonen.”*

2.14. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, namelijk door op basis van de instructie van 19 juli 2009 aanvragen tot verblijfsmachtiging af te handelen, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk erop na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

2.15. Artikel 6.4. van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

“4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

2.16. Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn als gevolg heeft dat de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ruimer dient te worden geïnterpreteerd of dat dit een grondslag biedt om de vernietigde instructie van 19 juli 2009 alsnog toe te passen. Verzoekster kan deze bepaling niet meer laten zeggen dan wat zij zegt, namelijk als beslist wordt tot het toekennen van een verblijfsvergunning om humanitaire of om andere redenen, wat volledig behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de lidstaten, er in dat geval geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd of een eerder uitgevaardigd terugkeerbesluit wordt ingetrokken of opgeschort. De verwerende partij heeft ten slotte bij het nemen van een beslissing over een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen andere motiveringsplicht dan te motiveren in het licht van dit wetsartikel.

Een schending van artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.17. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van *“art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een beslissing 9bis Vw.

Dat art. 9bis Vw een omzetting vormt van art. 6.4 van RL 2008/115.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen: (...)

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest, zij dienen over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar het eerste middel waarin zij stelt dat zij bijna zes jaar heeft moeten wachten op de huidige beslissing, waarin haar dan wordt verweten dat er geen actuele stukken werden binnengebracht.

Dat de verwerende partij hiermee zelf aangeeft dat de bestreden beslissing anders had kunnen luiden indien er aanvullende en actuele informatie door verzoekster zou zijn verstrekt.

Dat de advocate van verzoekster zelf heeft verzocht om verzoekster te laten horen!

Doordat verzoekster deze juridische argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing ook om deze reden dient te worden vernietigd.

2.18. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn. De bestreden beslissing vormt immers geen terugkeerbesluit. De bestreden beslissing valt niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86). Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is dan ook niet van toepassing. Daarenboven dient te worden geduïd dat van verzoekster kan worden verwacht dat ze zelf alle elementen, stukken e.d. die haar integratie aantonen in België blijvend onder de aandacht bracht van de verwerende partij, zonder dat deze haar daarop diende te wijzen bij een horen van verzoekster. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift ook geen stukken aangaande haar integratie die ze zou hebben overgemaakt mocht ze zijn gehoord zodat de hele kwestie een theoretische discussie betreft die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA